

<p>Nekada davno u Horasanu živio je bogati vladar. Zaputivši se u posjetu prijatelju trgovcu u Tbilisi, odlučio je da zanoči u podnožju planine. Bas tada začu neke čudne zvuke.</p> <p align="justify">Razgledajući tako, ugledao je ulaz u pešinu iza stijene pored koje je odlučio da zanoči. Pomislivši da neko razgovara, ušao je u pešinu. Unutra je vidio grupu ljudi kako se šetkaju sa knjigama u rukama, malo šitaju i međusobno razgovaraju, i drugu grupu kako zapisuju njihove riječi:</p> <p align="justify"> "Ko ste vi i šta radite ovdje?"
"Ej putniče, iz knjiga koje vidiš u našim rukama šitamo živote onih koji su sučeni jedni drugima, a druge koje vidiš zapisuju sudbine novorođenadi i imena njihovih budućih životnih saputnika."</p> <p align="justify"> "Hmmm. Mogu li vas upitati, za nekoliko dana i ja ću postati otac, pa me zanima ko mu/joj je sučen?"</p> <p align="justify"> "Ah da, evo ovdje i zapisujemo, dobićete kćerkicu. Mladica za koga će se udati rodiće se za 7 dana, kao sin sluškinje trgovca kome idete u posjetu."</p> <p align="justify">
Vladar je molio:
"Promijenite to, da ću vam sve moje blago, ne udajite moju kćerku za slugu."</p> <p align="justify"> "Dragi naš gostu, mi ovdje ne određujemo sudbinu, samo zapisujemo ono što je sudbinom određeno.
Vladar se izbezumio. Brzo je istrčao čakako ste vi zapisali, a ja ću spriječiti rekavši, uzjahao je konja i stigao u Tbilisi. Zajedno s prijateljem tri dana se smijao i zabavljao uz jelo i piće. Za to vrijeme vladar je promatrao sluškinju. Trećeg dana uveče obratio se svom prijatelju trgovcu:</p> <p align="justify"> "Dragi prijatelju rekao je, moja supruga tražila je od mene sluškinju. Opisala ju je baš onako kakva je sluškinja u vašoj kući. Hoće li mi je pokloniti?"</p> <p align="justify"> "Dobro, ali naša sluškinja je kao što vidite u drugom stanju, neće vam baš biti od koristi."
 "U redu, ali mi ćemo uskoro dobiti dijete, možete nam pomoći u dojenju, a i u slušenju."
 "U redu, kad je već tako!"</p> <p align="justify">Vladar je zajedno sa sluškinjom krenuo na put. Prelazeći preko jednog mosta, zario je mač u srce te jadnice i bacio je u rijeku. Ali, prije nego je izahnula, rastavljajući se s dušom, rodila je i ostavila dijete na travu koja je visila sa obale. Nedugo zatim, medvjedica je sa svojim medvjedičima došla do rijeke s namjerom da se napoje i čula dijete kako plače. Uzela je dijete i donijela u jazbinu gdje ga je hranila i podizala. Kada je dijete napunilo tri godine, trgovac je došao u to područje da lovi. Prolazeći tako pored medvjedeg gnijezda, ugledao je dijete i uhvatio ga i odveo kući. Dijete se vremenom pripitomilo i prilagodilo.</p> <p align="justify">Nakon nekog vremena vladar iz Horasana sjetio se svog starog prijatelja i ponovo mu došao u posjetu. Zaprepastio se kada se u kući svog prijatelja trgovca sreo sa mladicom. Nekoliko dana ga je promatrao, svidjeli su mu se pokreti, ponašanje i priče i pomislio je da bi bio dobra prilika za njegovu kćerku. Upitao je svog prijatelja:</p> <p align="justify"> "Dragi prijatelju, poznajemo se toliko godina, a nisam znao da imaš sina; Hvala Bogu baš lijepo je odgojen, ko je ovaj mladič?"</p> <p align="justify">Nakon što je trgovac ispričao o dječakovoj sudbini, vladar iz Horasana sjetio se događaja od prije mnogo godina. Izračunavši mladicu dob, shvatio je da je to sin sluškinje koju je ubio. Sjetio se i razgovora sa zapisivačima sudbine iz pešine. To već skovao je plan. Ujutro, za vrijeme doručka rekao je svom

prijatelju trgovcu:

Dragi prijatelju, moram poslati obavijest porodici, napisa?u pismo a neka ga mladi? odnese!

Doma?in je prihvatio. Mladi? je jahao tri dana i tri no?i te stigao u konak vladara iz Horasana u pono? i u?ao u avliju, ali da ne bi nikoga budio privezao je konja za jedno deblo i zaspao. Slu?ajno, narednog jutra prije svih iz ku?e je iza?la vladareva k?erka. Primijetila je mladi?a. Onog trena kada ga je vidjela, zaljubila se. Da bi ga bolje osmotrila pribli?ila se i ugledala pismo koje samo ?to nije palo iz turbana. Uzela je pismo i prepoznala o?ev rukopis. Boje?i se stra?nih vijesti otvorila ga je i pro?itala. Pisala je samo jedna re?enica:

Mladi?a koji je donio ovo pismo odmah uhvatite i ubijte, zakopajte ga tajno. Vidimo se za deset dana.

Djevojka pomisli, ?ta mo?e biti lo?e u ovom lijepom licu, a sve vi?e je ostajala bez rije?i i odmah potr?a u ku?u, uze pisaljku i papir.

Vjen?ajte moju k?erku za mladi?a koji je donio ovo pismo, kada do?em za deset dana neka me do?eka svadba.

Poslije?Ej ?itao?e poslije je lako; ne zaboravi da postoji sudbina i niko ne mo?e uni?titi ono ?to zapisiva?i sudbine zapi?u.

Izvor: ?asopis Zaman